

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/51/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7816201320
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7816201320.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkyne JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcu S. S., nar. XX. XX. XXXX, bývajúceho S. Š., H. XXX, zastúpeného Mgr. Ivicou Štiglic, advokátkou so sídlom v Rožňave, Šafárikova 8, proti žalovanému: Pohotovosť, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 288 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 10C/37/2016-185 zo dňa 28. 10 2019 takto

rozhodol:

Návrh žalobcu na prerušenie konania **z a m i e t a**.
P o t v r d z u j e rozsudok.
Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1.Okresný súd Rožňava ako súd prvej inštancie rozsudkom uvedeným v záhlaví zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal od žalovaného zaplata sumy 288 € s 5 % ročným úrokom z omeškania od 24. 02. 2016 do zaplata a náhrady trov konania a to titulom bezdôvodného obohatenia. Žalovanému priznal právo na náhradu trov konania vo výške 100%.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na to, že v poradí prvým rozsudkom v tejto veci č.k. 10C/37/2016-63 zo dňa 18. 09. 2017 bolo vyhovené žalobe žalobcu, v dôsledku odvolania žalovaného rozhodoval aj odvolací súd Krajský súd v Košiciach, ktorý uznesením 6Co/163/2018-122 zo dňa 29. 05. 2019 rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozhodnutie bolo zrušené z dôvodu nesprávneho posúdenia námietky premlčania, ktorú vzniesol žalovaný zo strany súdu prvej inštancie.

3. Žalobca svoju žalobu založil na tom, že dňa 25. 01. 2010 uzavrel so žalovaným zmluvu o úvere, na základe ktorej mu žalovaný požičal istinu 300 €, ktorú sa zaviazal vrátiť aj s poplatkom 288 € v 12-mesačných splátkach po 49 €, pričom skutočne žalovanému aj zaplatil spolu 588 €. Z potvrdenia, ktoré žalovaný predložil bol úver uhradený dňom 11.3.2011. Žalobca namietal, že žalovaný porušil ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a to tým, že v zmluve neboli uvedené podstatné náležitosti, čo spôsobilo, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, teda mal mu vrátiť len istinu 300 €, nad rámec tejto istiny platba znamená pre žalovaného bezdôvodné obohatenie vo výške žalovanej sumy. Ohľadne premlčania žalobca uviedol, že nárok z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, objektívna premlčacia doba je 10 ročná odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Nesúhlasil so záverom, že jeho nárok je premlčaný, pretože podľa neho neuplynula ani subjektívna ani objektívna premlčacia doba. O tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu sa dozvedel až v máji 2015, keď podal inú žalobu o vydanie

bezdôvodného obohatenia voči žalovanému ohľadne inej zmluvy, pričom žalovaný v predmetnej svojej činnosti má poskytovať úverov a preto je povinný postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou a konať v súlade s dobrými mravmi, ktorých pravidiel sa však nadržal. Aj v iných prípadoch totiž žalobca uzavrel zmluvy, kde RPMN uvedená nebola a dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať RPMN sa musí hodnotiť ako úmyselné konanie žalovaného zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, pri ktorom platí 10 ročná premlčacia lehota. Aj po zrušení veci odvolacím súdom žalobca zotrval na svojej žalobe s tým, že o bezdôvodnom obohatení na strane žalovaného sa dozvedel až vtedy, keď oslovil svoju právnu zástupkyňu. Poslednú splátku uhradil dňa 11. 3.2011, právnu zástupkyňu oslovil vtedy, keď jej udelil plnú moc na zastupovanie a to dňa 9.2.2014. Žalovaný poprel, že by došlo k bezdôvodnému obohateniu, pretože žalobca plnil na základe platne uzatvorenej zmluvy o úvere, ktorá nikdy nebola vyhlásená za neplatnú, nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, alebo ani k jej zrušeniu, žiadal žalobu zamietnuť. Žalobca si uplatnil nárok žalobou dňa 24.2.2016, pričom v čase uzatvorenia zmluvy v roku 2010 žalovaný nemohol vedieť ani predpokladať, že o niekoľko rokov súd posúdi zmluvu ako spotrebiteľskú a že ju bude posudzovať ako zmluvu bez úrokov a bez poplatkov. V žiadnom prípade nemal v úmysle bezdôvodne sa obohatiť a na preukázanie takéhoto úmyslu nestačia len všeobecné tvrdenia, ale je potrebné v každom jednom prípade preukázať, že skutočne v čase uzatvárania zmluvy a prijatia plnenia z nej, žalovaný vedel, že sa bezdôvodne obohacuje, čo v tomto prípade preukázané nebolo.

4. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie vec správne posúdil podľa ust. § 52 ods. 1,2, § 53 ods. 1,2,4 a 5, podľa § 54 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, ďalej podľa § 4 ods. 1,2,3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v platnom znení, podľa § 451 ods. 1,2, § 456 Občianskeho zákonníka, ale posudzoval aj vznesenú námietku premlčania podľa ustanovení § 100 ods. 1, § 107 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka.

5. Konštatoval, že strany sporu uzavreli spotrebiteľskú zmluvu, ktorá bola v rozpore s § 4 zákona č. 258/2001, pretože chýbajú údaje o ročne úrokovej sadzbe, výške, počte a termíne splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov, RPMN a priemerná hodnota RPMN, preto sa zmluva považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Tiež zistil, že po úhrade sumy 300 € istiny začalo dochádzať u žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Tu začala plynúť aj objektívna premlčacia doba, najneskôr by mala začať plynúť uhradením poslednej splátky, ktorú žalobca zaplatil a to 11.3.2011. Objektívna premlčacia doba teda začala plynúť 12.3.2011 a podobne aj subjektívna premlčacia doba, ktorý právny názor korešponduje aj s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý bol vyjadrený v uznesení 6Co/163/2018-122 zo dňa 29.5.2019. Ak žalobca len tvrdil v konaní, že žalovaný sa úmyselne bezdôvodne obohatil, toto svoje tvrdenie nijakým spôsobom nepreukázal. Preto súd vychádzal z objektívnej 3-ročnej premlčacej doby, ktorá uplynula 12.3.2014 a keďže žaloba bola podaná 24.2.2016, bola podaná po uplynutí objektívnej premlčacej 3-ročnej lehoty. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby a nemôže ju presiahnuť. Preto keď uhradil žalobca poslednú splátku dňa 11.3.2011, od tej doby sa počítá aj subjektívna premlčacia lehota (2-ročná). Do podania žaloby na súd teda žalobcovi uplynula tak subjektívna ako aj objektívna premlčacia lehota, preto súd prvej inštancie žalobu zamietol.

6. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku (CSP) a žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech proti žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 100 %.

7. V zákonnej lehote proti rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že v celom rozsahu žalobe vyhovie a zaviazá žalovaného na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Vyčítal rozhodnutiu súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie veci s poukazom na inštitút premlčania a začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby v predmetnej veci, ktorou sa súd dostatočne nezaoberal a nevytvoril si tým dostatočný právny základ na rozhodnutie, rozhodnutie je pre žalobcu arbitrárne a prekvapivé. Súd prvej inštancie tiež neskúmal, kedy sa mala tá-ktorá lehota na zaplatenie jednotlivého žalobcovho nároku premlčať, keďže platby boli vykonané v splátkach a skladba jednotlivých splátok obsahuje istinu a úroky, alebo aj iné poplatky. Z toho vyplýva, že žalovaný zniesol námietku, ktorá bola podaná nekvalifikovane a nebolo dostatočne skúmané, kedy došlo k premlčaniu jednotlivých nárokových súm zo strany žalobcu. Poukázal na to, že ide o spotrebiteľský úver a splátky v danom prípade tvorí istina a úver, v prípade záveru súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru práve položka vo výške úroku a prípadné účtované zmluvné pokuty, alebo iné dohodnuté úroky sú presne v tejto časti predmetom sumy bezdôvodného

obohatenia, ktoré by mal žalovaný vydať. Preto bolo potrebné v každom prípade tieto sumy a ich výšku presne určiť a zároveň poznať splátkový kalendár, ktoré mali byť tieto spolu s istinou splácané. K začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty odvolateľ uviedol, že mu nie je jasné, ako mohol byť okamih zaplataenia poslednej splátky skutočnosťou, ktorá určuje začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby, nie je spravodlivé, aby súd určil, kedy sa žalobca dozvedel o určitej skutočnosti a to hlavne vtedy, ak žalobca o tejto skutočnosti na súde vypovedal inak a jeho tvrdenie nebolo ničím vyvrátené a nebol preukázaný opak. Nie je právne prípustné, aby súd určil začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby svojvoľným posúdením, ak na to nie je žiaden právny dôvod a ani skutočnosť. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je totiž viazaný na skutočnú vedomosť žalobcu spotrebiteľa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Toto sa on dozvedel až po konzultácii s právnym zástupcom pri prevzatí prípadu. Žiadal, aby bolo prihliadnuté, že získané bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného je spotrebiteľského charakteru a nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že spotrebiteľ- žalobca mal vedieť, že zaplatením poslednej splátky sa uplynutím dvoch rokov premlčí jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a teda poznať zákon. Poukázal pritom na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Vychádzajú totiž z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov, z reality praktického života, aj zdravenému rozumu odporuje požiadavka na podrobné až detailné znalosti právnych predpisov akým je v danej veci zákon zo strany spotrebiteľa a jeho neinformovanosť, resp. nedostatočné informácie z tejto oblasti nemôže byť spotrebiteľovi na ujmu, preto nie je možné automaticky prezumovať vedomosť spotrebiteľa o právnej úprave a jej dôsledkoch. Ďalej podľa názoru žalobcu jednoznačne ide na strane žalovaného o úmyselné bezdôvodné obohatenie, pretože vo veciach nebankových subjektov, ktoré poskytujú takéto nevýhodné spotrebiteľské úvery za účelom obohatenia sa na úkor spotrebiteľa súdy rozhodujú v drvivej väčšine v prospech slabšej strany a to spotrebiteľa a tak je tomu aj v tomto prípade.

8. Žalovaný sa vyjadril k podanému odvolaniu tak, že v celom rozsahu zotrváva na svojich doterajších tvrdeniach a vyjadreniach, rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny a požadoval ho potvrdiť.

9. V priebehu odvolacieho konania, a to dňa 11.2.2020 podal žalobca návrh na prerušenie konania podľa ust. § 162 ods. 1 písm. a/ CSP s tým, že na rozhodnutie v predmetnej veci má podstatný význam rozhodnutie o prejudiciálnej otázke položenej súdnemu dvoru Európskej únie podľa osobitných predpisov, ktorá bola položená Krajským súdom Prešov ohľadne nekalého úmyslu konania veriteľov v súvislosti s poskytovaním spotrebiteľských úverov. Uvedené konanie na Súdnom dvore EÚ vedené pod č. C/485/2019.

10. K návrhu sa vyjadril aj žalobca, ktorý nesúhlasil s prerušením konania s tým, že už prebieha odvolacie konanie a žiadal, aby súd zamietol návrh na prerušenie konania.

11. Odvolací súd v prvom rade rozhodoval o návrhu žalobcu na prerušenie konania, ktorý podal podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého súd konanie preruší, rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je oprávnený v tomto konaní riešiť. Podľa ods. 3) tohto ustanovenia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

12. Odvolací súd nezdieľa názor žalobcu, že otázku premlčania nie je oprávnený v tomto konaní riešiť a že je potrebné konanie prerušiť. Je tomu tak aj vzhľadom na záver súdu o uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty. Preto návrh na prerušenie konania zamietol.

13. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie ako podané včas oprávnenou osobou bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP preskúmal rozsudok aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 ods. 1,2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 26. 11. 2020, pričom verejné vyhlásenie bolo v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP riadne oznámené.

14. Žalobca použil odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, ktorý je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy,

ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

15. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolací dôvod nie je naplnený. Rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol napadnutý odvolaním nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo z prednesov účastníkov nevyplývajú a ani inak nevyšli za konania najavo alebo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti. Tiež nebolo zistené, že by na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre posúdenie námietky premlčania, náležite zistil skutkový stav a vykonané dôkazy hodnotil v súlade so zákonom a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam na ktorých založil aj svoje rozhodnutie, zo zisteného stavu vyvodil aj správny právny záver. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je dostatočne odôvodnený a spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP.

16. Odvolacie námietky odvolateľa boli v prevažnej väčšine predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi dôsledne vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé sponchybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

17. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Odvolací súd konštatuje, že vecne správne a presvedčivé, ale aj zákonu zodpovedajúce sú dôvody rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorými dôvodmi sa aj odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje. Na doplnenie s zvýraznením správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza:

18. Záver súdu prvej inštancie ohľadom plynutia premlčacej doby považuje odvolací súd za správny. V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, t.j. subjektívna a objektívna premlčacia doba. Jej začiatok je upravený odlišne s tým, že tieto dve premlčacie doby začínajú, plynú a končia nezávisle na sebe. Subjektívna premlčacia doba je kratšia - dvojročná, objektívna premlčacia doba je buď trojročná v prípade bezdôvodného obohatenia vzniknutého z nebanlivosti alebo desaťročná, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dojde k vznieseniu námietky premlčania, premlčanie právo nemožno oprávnenému priznať (Najvyšší súd SR sp. zn. 3Cdo/169/2017).

19. Podľa názoru odvolacieho súdu v posudzovanom prípade je rozhodujúcou otázkou, kedy začala plynúť objektívna a subjektívna premlčacia doba. Subjektívna premlčacia lehota začína plynúť v období, kedy sa oprávnený subjekt dozvedel o bezdôvodnom obohatení povinného subjektu, o jeho výške, avšak túto vedomosť je potrebné odvíjať od toho, kedy oprávnený subjekt získal vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť toto bezdôvodné obohatenie. Nie je vôbec relevantné právne posúdenie predmetného nároku. Treba totiž vychádzať z judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28Cdo/685/2011 zo dňa 28.3.2012, 33Odo/528/2006 zo dňa 29.3.2007, 28Cdo/3977/2007 zo dňa 18.3.2008, 30Cdo/2758/2006, ako aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/67/2011 a uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/169/2017. Podľa týchto rozhodnutí sa v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka vedomosťou sa nerozumie znalosť právnej kvalifikácie, ale jedná sa len o skutkové okolnosti, z ktorých možno dôvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie, nie je významné, či oprávnený má také právne znalosti, aby bol subjektívne schopný posúdiť uvedené skutkové okolnosti.

20. Pre uplatnený nárok, založený na bezdôvodnom plnení nad rámec poskytnutej istiny sú rozhodujúce tri zložky, o ktorých musel žalobca vedieť, aby mohol byť posudzovaný nárok titulom bezdôvodného obohatenia: 1. vedomosť o tom, že v dôsledku absencie zákonných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov, resp. vedomosť o výške úrokov, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi, 2. vedomosť o obsahu zmluvy, teda, že zmluva obsahuje nesprávny údaj ohľadom RPMN, resp. neobsahuje údaje o výške, počte a termínoch splátok, 3. vedomosť o tom, že zo strany žalobcu došlo k plneniu nad rámec poskytnutej istiny. Tým, že splátky úveru uhradza sám

dlužník, v tomto prípade žalobca, v jemu známej výške, je možné urobiť úsudok o okamihu zaplatenia sumy zodpovedajúcej istine na základe jednoduchého matematického výpočtu. Preto samotný dlužník sa musí dozvedieť o tom, že platí veriteľovi nad rámec poskytnutej istiny súčasne s okamihom, kedy uhradí splátku, ktorou poskytnutú istinu prvýkrát preplatí (rozhodnutie Krajského súdu Trenčín č. k. 17Co/372/2015-370 zo dňa 27.04.2016).

21. Rovnako odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru, že pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený subjekt v konkrétnom prípade dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Rozhodujúci je moment, kedy sa oprávnený subjekt dozvie také okolnosti, ktoré sú relevantné pre uplatnenie jeho práva na súde. Touto vedomosťou sa rozumie znalosť takých okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodíť, nie znalosť právnej kvalifikácie. Okolnosti, za ktorých sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, sú uvedené priamo v zákone. Vedomosť žalobcu ako spotrebiteľa o bezúročnosti a bezpoplatkovosti jeho úveru je preto potrebné spájať s touto skutočnosťou, respektíve s vedomosťou o existencii zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko ho nemôže ospravedlňovať to, že o tomto zákone nevedel. Viazť začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na okamih kontaktu žalobcu s advokátom, od ktorého sa mal žalobca dozvedieť o tom, že úver poskytnutý žalovaným je bezúročný a bez poplatkov, a že z tohto dôvodu sa žalovaný mal na jeho úkor bezdôvodne obohatiť, by bolo neprimeranou ochranou práva vybočujúcou z účelu a právneho významu ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

22. Odvolací súd ďalej poukazuje na právny názor vyjadrený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.6.2017 sp. zn. 18Co/110/2016, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v tomto rozhodnutí jednoznačne vyjadril k aplikácii 10-ročnej objektívnej premlčacej doby a mal za to, že jej aplikácia v týchto veciach neprichádza do úvahy. Z tohto dôvodu, keďže platí princíp právnej istoty a súdy by mali rozhodovať v súlade s rozhodovacou činnosťou najvyšších súdnych autorít, súd má za to, že aplikácia 10-ročnej premlčacej doby je v tomto prípade neprípustná.

23. V zmysle vyššie uvedenej judikatúry je odvolací súd toho názoru, že subjektívna lehota v predmetnej veci začala žalobcovi plynúť dňom zaplatenia tej splátky, ktorou prekročil istinu poskytnutého úveru, tak ako to posúdil súd prvého stupňa. Potom súd prvej inštancie správne posúdil uplynutie objektívnej i subjektívnej premlčacej doby a v dôsledku toho nárok, u ktorého došlo k premlčaniu, zamietol. Ostatné námietky žalobcu v odvolaní sú pre posúdenie veci právne irelevantné.

24. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie napadnutý odvolaním ako vecne správny potvrdil vrátane správneho výroku o trovách konania.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalobca nebol so svojím odvolaním úspešný, a úspešnému žalovanému preukázateľne trovy odvolacieho konania nevznikli.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).